

tehdom wostawa w dżerach woda, szlonzo ju wužuscha a na dnje wostawa žol ležo.

Robinson džeshe nětk wjeſeły na ſwoje kojenje, pſchińdze pod ſchtom, a nadzijeshe ſo, ſo tola jemu wozku ſluda a popadnje. Hishcze njebě połdnjo, wozki tu tež njeběch, a won ſydnj ſo teho dla, ſo by prjedy powobjedował. Tač wjele ſlepje ſłodzeshe jemu dženſa jeho jědž, dokelž móžeshe ju ſebi poželicž. A lědma bě powobjedował, poſasowac̄hu ſo naſdala wozki. Robinson ſrumowa rucze ſwoje jědło, ſtuſi ſe ſchtrykem ſady tolſteho ſchtema a ſakashe ſ poſběhnjenej rukui, ſo by ſwoje woſko bliſkej wozzy ſa ſhiju cziſnýl. Někotre hido běchu nimo Robinsona pſchebězače, ale wone běchu daloko byłe, won je njebeshe dožahnyč mohł. Ale nětko pſchiběza jena tač bliſko k njemu, ſo jeno trjebashe ſwoju rukui puſhczicž a by ju měl. Won to ſcžini, a w tym woſomiku běſhe wozka popadnjenia! Wona džyshe ſabjecžecž, ale Robinson ſacžahnj rucze woſko, a tač jej bjeczenje ſańdze; pſchetož Robinson ſo bojeshe, ſo by ſebi pſches to zyłe ſtadło roſplóſchał. Ta popadnjenia ſama běſhe dójka a mějeshe dwě jehnjaſzy, a k Robinsonowej wjeſełosczi wostaſtej wonej pſchi ſwojej macjeri. Robinson wjedzeshe a czehnjeshe nětk ſwoju wozu domoj, byrnje jara ſo ſapjerała; a jehnjaſzy běſtej pſhezo woſkoło njeje. Najbližſhi pucž k domu bě jemu nětk najlubſhi; a po tym pſchińdze zyłe pſhepocženy a pſheprózowaný domoj.

Doma naſta nowa staroſć, pſchetož, tač dyrbjeſhe nětk ſwoje wozzy na dwór ſkrydnyč; a pſchi ſebi džyshe je tola měcz, pſchetož dla teho běſhe je žiwe popadnył, ſo by někajke žiwe ſtworjenje woſkoło ſebje měl. Won myſleshe a wobſanku, ſo dže do ſwojego pěſkoweho naſypa, kotryž